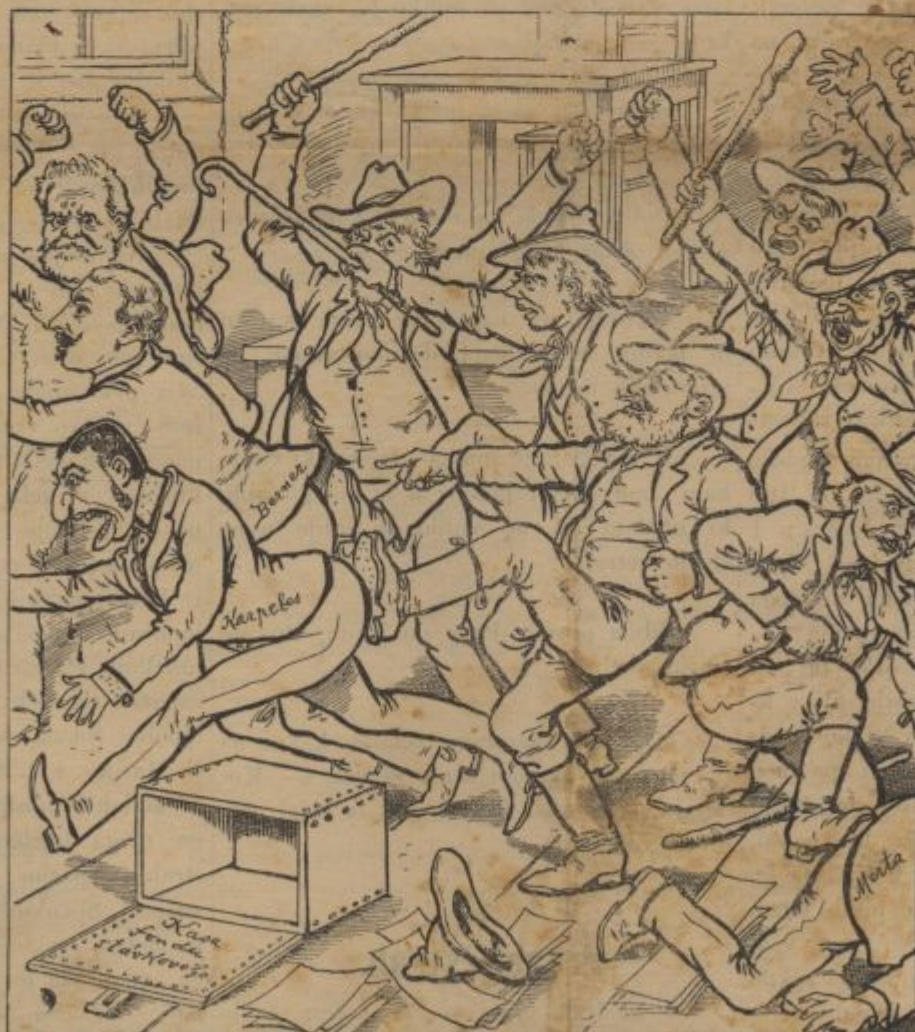

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Ne frankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Pokazali so jim.

Karpeles: Ja uh, ja uh tateleben, krščeni naš bijejo, — za nje naše kri prelivamo! In kaj smo storili, če smo kaso jim spraznili — je-li tako zlo. — Jn uh — po Izraelu bô.

Tutti - Frutti.

Konec maja sem čital v nekem listu: »Reven Slovence išče botra« — ponudbe pod »boter« na eksp. lista. Binkošti so tu! hm, hm! ali botra ni! — To je ravno smola! — In človeka kar srbi po licih. No počakaj, brate, naša botra vlada ti jih kmalu nekoliko prismoji! Koerber pritiska v potu svojega obraza na državni meh, da bi omogočil parlamentarno delovanje sebi v prilog, in nemški parlamentarni kovači mu stoje zvesto ob strani. To bo harmonija, to bo soglasje ali v Čehih gotovo ne! Čehi so sploh jako muzikaličen narod — in radi tega so se v delegacijah vsi čudili, da je prišlo ravno od česke strani tako velikansko, uhotrgajoče nesoglasje med debate! — In to nesoglasno debatiranje je gotovo še bolj utrdilo trozvezo; kaj ne? Saj je Goluhowski trdil da je trozveza trdna! No, ta je gola! — Goluhowski tega niti sam sebi ne veruje..., kako vraga bo trdna ako jo mora tako energično braniti! Sploh pa se mora dandanes vse braniti, vse se v bran postavlja in zato se mora braniti tudi naša branjevka-vlada! Posebno Slovenci jo vedno napadajo! To pa ni pošteno; saj vlada nam gre vedno jako rada na roko... ona je hotela celò proglasiti Slovenski jezik državnim jezikom, ko se ne bi ravno v tem kritičnem času oglasil slovenski Falb Štrekelj, ki je prekrizal vse račune vladi, »slovenskemu narodu« in naši »edinosti«. Edino dobro pri temu je še to, da je naš narod jako plodovit na prorokih, in da so vsaj v temu vsi Slovenci edini; in v par letih bomo že tako edini, da se ne bomo niti razumeli več... Kje najdeš dandanes sploh še zdrav razum!

Edino še v 1. razredu vsake ljudske šole; n. pr. učitelj: Ako odbiješ od 100 99 oslov, koliko jih ostane? Deček: 1 osel! Učitelj: Dobro, fante, ti imaš zdrav razum! Kasneje pa neče nobeden več tega priznati, torej: Kje je zdrav razum? — V Slovenceh ga sploh več ni! Oni bi hoteli vse položiti ali s pestjo ali s filozofijo. Zato pa visi v njih vsako poduzetje ali med nesmrtnostjo ali pa med vislicami! Slovenci je flegmatik pri vsemu kar je nemogoče. V nas je že tak nered, da človek v reznici ne ve, niti kje da je, niti kaj bi govoril še menj pa pisal! Dam glavo, da ima od 1,200.000 Slovencev vsaj 100.000 naobraženih uro, vendar pa nikdo ne ve, koliko ura da je že! Dandanes se mnogo tiska, in vendar se prav nič ne tiska... Pri vsem tem pa so Slovenci vendar še tako ponižni, da pišejo (ne po Leveu)

»Ti« in »Vi« veliko, a »osel« in »kozel« malo. Tudi izvrstni »vumbacitelji« so; »e« ker ga ne morejo v jeziku več iztrebiti trpeti, in ako kake stvari ne razumijo, pa si izmislje zanje novo besedo!

»Narodni dom« bomo tudi kmalu imeli v tem našem delovanju nam pomaga »Piccolo« in njegovi podrepaniki. Priznati treba, da se »malček« za ta naš »Narodni dom« mnogo več briga, nego vsi naši slov. kapitalisti in prvaki! Čast komur čast! pozna tudi naše razmere mnogo bolj nego mi sami, in ako se kedaj zaganja v kako našo stvar, tedaj pa smo lahko prepričani, da nam to mnogo več koristi nego vse vladine — obljube!

„Povž“.

Lesnike.

Tudi v življenja prepad se zvrne marsikateri hribolazec.

Nazadnjaštvo dela največje korake.

V človeški družbi ne odločuje, koliko imaš slabosti, pač pa koliko jih znaš prikriti. —

Kdor je v vsem podkovan, ta je najgotovo dvopatrkljar.

Dolžnik dela jasno lice, kadar prosi, a kisli obraz kadar plačuje. —

Otroški vrt nam daje pesek, kamen in malto, brez njega delamo zaman, na jezikovnih mejah.

V Avstriji je mnogo slepcev ki vidijo kam žene veter ladijo; a je mnogo njih, ki gledajo pa ne vidijo ne ladije in ne slišijo vetra.

Sibila pravi: Prus do Trsta, Rus do Carigrada!

Ni tako razorane zemlje, kakor na Slovenskem, pa rodi samo plevel. — Kedaj je pa gospod Preprič oral in sejal pšenico. Nikdar!!

Prazen strah.

Leta 1886 bila niso še kolesa, to je tisti »šmentani cepikelni« nadnevem redu kakor danes. Opazoval si že lahko v kakem večjem mestu, da se je tu pa tam

kateri na visokem kolesu oprežno po mestu »prifural«. Tudi meni je takrat velelo sree, kolo si kupiti in res, nekega lepega dne sem ga že imel. Kolo mi je v jednem oziru veliko bolj vgajalo, kakor dandanes novo konstruirana. Če si se na visokem prebrnil v kaki jarek ali na kako kopico kamenja, vsaj si čutil da si padel in še tu pa tam si lahko kako znamenje za spomin odnesel.

V tistem kraju kjer sem jaz bival, bilo je tamošnjim poljedeleem kolo popolnoma neznano. Gotovo sem veliko strmenja oziroma govoričenja vprozoril, ko so me opazovali ljudje natem »buzaronskem kolesu«

Stare mamice z rožnim vencem v roki, so prerokovale, da prihaja čas, ko se bo antikrist rodil, jedne so me celo že za antikrista držale, kar nekaterim ženicam vendar ni v glavo šlo češ Sibila je prerokovala, da se bo antikrist nekje v Babilonu od židovske matero rodil in bo povsod denar sejal, ta pa se je vendar na Štajerskem rodil, kjer so ga nesrečni liberalci popolnoma v svoje kremple dobili; denarja tudi ne seje, saj ga mora še včas sam izposojevati. Da sem z vragom zastopljen, si je marsikatera izrazila, ker tako »kunšt« zna le vrag naučiti.

Nekega dne peljem se ravno v neki daljni kraj. Ker sem že vedel, da me kmalu nazaj ne bo, vzel sem svetilko seboj da bi se po noči lažje pota držal.

Na mojem cilju zabaval sem se imenitno in sem se okolo 7 ure še le proti domu pomikal. Noč prihitela me je, prižgal sem si svetilko, ter kuril naprej kot »živ peklenšček«. Jako vesel sem bil da sem svetilko vzel, sicer bi v taki temi ne mogel niti četrte ure naprej. Ko jo med tem kurim čez neki gozd zaslišim v daljavi neko kašljanje in kmalu tudi stopinje meni nasproti doneče. Mislil sem si, da je kaki popotnik, in da bi v njega se zaloputnil, zazvonim, češ bo že slišal in se umaknil. Pa strmi! Komaj spustim zvonec zapazim na tleh človeka klečečega s sklenjenimi rokami ki ravno začel »Češčena si Marija« i. t. d. moliti. Da sem se vstrašil si lahko mislite; sreča je bila da nisem na njega telebnil. Oddahnil se prvega strahu, opazim v njem svojega starega znanca Špenkovega Tončka, ki je mislil jo mahati na bližnji kolodvor. V prašam ga, zakaj da je tako neumnost napravil lahko bi oba nesrečna bila. Tonček se počasi svojega straha zavé, pomeri me srpo v oči ali sem res pravi ali ne, za tem spravil je jeclaje te besede na dan;

»Oh moj Bog ali si Ti, mislil sem da hudič po mene pride, videl sem samo luč, pa kos glave, drugega nič.« Povedal sem mu, da nisem še in tudi da ni moja volja še kmalu ž njim sorodstvo skleniti. Nato krenila sva jo vsak na svojo stran.

Bil sem kmalu doma, srčno sem se smejal redkemu slučaju.

Na vlaku.

— Nikar ne silite vse ljudi v naš voz, ali nismo natlačeni kakor sardele.

Sprevodnik: E kaj, saj se še ne potite!

Čemu se jeziš, se oko ti mrači,
Ko vidiš mladino, da preživo kriči.
Še čebela, ki resno za medom leti
Večkrat v letu veselo roji.

Trgovca: Moja hčerka ima na vsakem prstu deset tisočakov.

Snubač (v naglici): Prosim, ali ima še vse prste?

Bogataš sme na prstu imeti prstan, ki ni zlat: vse mu veruje.

Revcu, ko bi nosil tudi res prav zlatega — mu nihče ne zaupa.

Ženska: Zadnji čas je bil, da si tega zajca ustrelil, ker že močno diši. —

(Mož-lovec: kako se on kisto drži).

Žniski lovec: Gospa, verujte mi jaz imam samo jedno željo, jeden glas.

Žena: Dobro, dajte ga mojemu možu ravno kar bo kandidiral za poslanca.

Gospa: Marica, prosim te, ne puščaj otrok s teboj, kadar neseš prašičem. Bog ne daj da bi pri koritu dobili kakšno grdo razvado.

Študent: Zalka, dovoli da grem na volišče, zdaj imamo prosto. —

Ona: Le pojdi, nekdo je tudi meni ponudil svojo kandidaturo, pazi, da ko se vrneš, ne bode že izvoljen.

Olajševalni vzrok.

Branitelj je nekega »gaunerja«, kateri je bil že dvajset oseb osleparil, skušal opravičiti na sledeči način: »Slavno sodišče, zatoženec, ki pred nami sedi, je res velik lump; ali vendar ga priporočujem v vašo milost. Ker on je osleparil dvajset

njih, torej je osleparjeni denar razdelil na dvajset oseb, tako da ni nobeden imel prevelike škode. Pomislite samo kakšna velika nesreča bi bila, ko bi bil moral en sam človek te sleparije prenašati.

Ravno isti sodnijski branitelj je glasil »nezakonsko mater«, ki je bila izpostavila dete. »Gospodje porotniki, jaz ne vidim v tem materinem činu tako velik prestopok. Pomislite samo, da je postal Mojzes tako velik mož, in da je pri Izraelcih še danes prvi oče, in to le samo vsled tega, ker ga je mati izpostavila v malem jerbasu kraj reke; in kdo vé kaj bi iz t ga deteta te matere lahko ratalo, ako bi ga bila našla kakšna grofica ali princezinja. Torej porotniki pozor!

Jezična Polonca

XIII.

Naša frava so šli pred enim tednom v Rim.

Tist dan se je zbral več prijatelje in žlahtnice naše gospe in našga gospoda, k so pršle preakvat nekej mejhnega. Pa so se posvetovale, kakšno ime b mu mu dal per krstu. De bo fantek, to so že naprej vedle vse žlahtnice, želele sta ga tud gospa in gospod in še jest, de po pravice povem; pune nas je že tako preveč na svet, še te smo ena drugi na pot.

To je bil pogovor, kakšno ime b mu dal per krstu! Kar drdral' in škripal' je, kakor pri tricah, jest tud ne morem prav natančno povedat, k je šlo vse navskriž. Zato pa povem, kar mi je v glav' ostal'.

»Jože naj bo po očet'!« prav' prva. — Ne, to ime ni nobelj, Jože je tud naš hlapec. Nej bo raj Tone.« »E pojd no s temi kmečkimi imeni. Jest b' rekla, de b' bil Korelj.« — »Oh, Korelj, Korelj, to

je že vsacega šuštarja sin. France b' naj bil.« — »Seveda France! France je vsak, k na pol nag po kmetih okol leta. Jaka je vsejen lepš.« — »Kako pa, Jaka de ga bojo otroc zmerjal: Jaka tobaka. Raj nej ne ima nobenega imena, kakor pa tega. Sej je že znana govorica: »Ne boš Jaka!« — »I no nej pa ena pove kakšen ime b' nej imel fant, de bo vsem všeč!« sejala je neka že postarna žlahtnica.

Nato je blo slišat vse poln: Nael, Svitoslav, Oroslav, Miroslav, Liposlav, Jaroslav in še bogved' kolk »slavov«! Vmes pa tistih tujih imen, k' se jih mora človek z glave učiti, preden jih zna izgovoriti; v »Pratki« pa teh imen nikjer ni, pa tud v cerkvi jih nisem slišala nikol. To morjo bit vse novi svetniki, k' jih še ne poznamo. Če pa tak otrok umre, kako dolg' more v nebesih klicat svojga patrona, preden ga dobi, al pa ga morbit še ne dobi, ker ga tam gor ni.

Zdej se pa odpro vrata zadnje sobe, k so gospa bolni ležal in ven stopi tista ženska, k' otroke nes', pa prav: »Punca je!«

No to bi bli mogli vi gledat in poslušat, kako se je zdej vse razpršilo. Komaj je dobila vsaka svojo obleko in ogrinjala pa kar še gosposke ženske na se natikajo in obešajo, in zgubile so se vse, da je še men kofe ves v kuhni ostal, k' je bil zanje pripravljen. Še na »trinkgelt« men' so vse pozabile, pa sej ga od takih gospej ni nič, za to so le gospodje. Po štengah pa sem slišala jamranje: »Oh punca je, o joj, jej, pa ne fantek! Zakaj smo tako ugibale po imenih!«

Kaj čem pa zdej še povedat?

Ta moj dinst mi ni nič kaj po volji. S tistim otrokam je tolk sitnost, kakor bi bil kakšen grof, ne pa enga revenga purgarja sin. Tko ga crk'jajo, kekor ga morjo, da b' mu ja blo vse po volji, de v'ni nikol gmaha ne po dnevi ne po noč.

K' sem pa včeraj fravi rekla, da je otrok takrat zdrav, če se fajn na glas dere in de močen postane, če se ga pusti, de se izveka, so pa tako grdo pogledal, kakor bi vodli reč: Kaj boš ti vedla, k še nikol nobenga otroka nisimela, pa ga tud nečem imet; ker take ceremonije, koker jih imajo zdej per nas, to je vendar že od sile. Frava čjo samo kurjo župo imet, pa ne sme bit pregorka, ne premlačna, sitni so pa tako, kakor grčeva r... Tud gospod so tko čudni postal, zmirom hodjo v kuhinjo gledat, kako kuham, pa če je vse v orengi. Za božjo voljo, če sem že okol dvanajst let per kuhi, bom že menda znala kaj napraviti, če en tak le smrkov otrok na svet

pride. Seveda, če nič ni, ne morem nič skuhati, ker coprat' ne znam. Tko, zdej pa adijo za ta cajt!

Polonea.

kuharea v Iblan,
per eneh zakonskeh ldeh.

Zakon na poskus.

Deputacija trgovcev in obrtnikov se predstavi ministru. »Zakon katerega je izdala vaša ekseelence« nam silno škoduje. Ne samo nam, tudi malim trgovcem ne bo v korist.

Minister v zadregi: Tudi nam ni bil prav jaseen ta zakon, izdali smo ga tako le samo na poskus. —

Deputacija: Aha, lepa hvala gospod minister, mi naj bi bili tedaj vaši zajčki na poskuševališču. Se lepo zahvalimo. —

Za dve kronci.

»Gospa Marija Žemleca!« V sodno dvorano vstopi majhna ženica, tožena zaradi prestopka proti pasji steklini.

Zatoženka: Oho, že vem, častiti gospod sodnik, celo uro sem vas poslušala v predsodbi... taki prijaznosti take ljubeznivost nisem še nikjer slišala... Zdaj sem že umirjena o moji zadevi. —

Sodnik: Pustite to, saj vaš prestopok ni tako velik. Čujte, vaš pes nima »korbee«.

Žemleca: Pa poglejte, (izvleče majhnega psička iz žepa) pes je tako majhen, skoro da nima zob.

Sodnik: Zakon velja za vse pse.

Žemleca: Pa le poglejte gospod te nožice, to glaveco, ta gobček (spusti psa na tla, da je tekal posobi) — moj »fidel« ne stori nobenemu žalega.

Sodnik: Pa korbeo mora vendar imeti.

Žemleca: Saj ne more griziti.

Sodnik: Vse eno, ker ste se pregrešila, Vas kaznujem na »dve kroni« globe.

Žemleca: Dve kroni, kakor za velike pse. Ljubi sodnik znižajte vsaj na polovico. —

Sodnik: Je že sojeno, ni več mogoče. —

Žemleca: Pa denite še enkrat kاپico na glavo in sodite! — Ko ni res šlo drugače je ženica izročila dve kronci. —

Bodočnost je sad sedanjosti.

Slovenci bodemo videli še lepe dneve, ako pomislimo, na složno delovanje po širni naši domovini.!!

Že danes se pametni ljudje kar veselja jočejo vide kako se na Goriškem bje boj za »zadni vinar«. in za vglad Boj kaže biti jako ognjevit in navdušen ker nameravajo planiti nasprotne čete kar »skokoma« a ne »polagoma« si vlase To bo veselo mesarsko klanje za slovensko čast Ravnoprav, da se bliža konce burske vojne; zdaj lahko brusimo mi Slovenci meče, da ovarujemo »svobodno domovino«. —

No, Burei so imeli na razpolago »zlate rudokope«, mi imamo »trtno uš«. Zlato in uši to je vendar velika diferenca; zato pa le urno prvaki v boj za »zadni vinar«. Kedo bode pa v tem boju krone pobiral in polnil žepe? — Goriški Slovenci ne, ker po boju se še-le delajo računi in plačujejo dolgovi. —

Vederemo.

Radi bolhe.

In v tebi, srce moje ti,
pomlad pa ne cvetè?
O pač! še lepši mi rodi
pomladni cvet sreč.

K vesoljni svadbi sveti tej
pa svira zbor krilat;
po vseh gozdeh z zelenih vej
opeva se pomlad. —

Zunaj se smeje pomladansko zlato solnce. Razpaljivi žarki uničujejo brezčutno spanje stare zime in začenjajo počasi oživljati suho kožo bele starke. Vse kar je živega pod nebom, pozdravlja navdušeno ta prepoved... Ptičji zbori prirejajo svoje prve društvene koncerte brez vstopnine, lastavice si zidajo svoje domove brez inženirjev, brez denarjev, brez posojilnic... drevesa, biljke, cvetke lišpajo se po najnovejši letošnji modi brez zreal, brez pudra, brez glavnikov... in na vsem tem neravnem gibanju v naravi imata največje veselje Milko in Milka, ki se šetata roko v roki ob zelenem potoku, ki previja krasno šumico....

Zaljubljena sta... zatelebana sta...

Moj Bog! — jaz se ne čudim prav nič, ker so take stvari tudi pri meni redno na dnevnem neredu... In vi se čudite? — To pa mi ni prav nič mari!...

»Kaj ko bi ribe lovila«, zašepetala je Milka »ribic gotovo porodi nam trnek!«

Kmalu sta imela vsak svoj trenek v roki, ter sta ugovorila, da vse kar ona

vlovi, bo njegovo. kar pa on vlovi, bo njeno...

Da bi se bil tak ugovoro napravil med moškimi, udarila bi si bila v roko... Ali med zaljubljenici... Poljubila in objela sta prav strastno, in ker sta bila obadva dobro vzgojena, poljubila sta se po §84. Valentičeve kujige »Vzgoja in omika«. — Najprej sta se pristrčno pogledala v oči, zbočila špičasto ustnici ter se poljubila. Na čelo in na obe lici sta pritisnila ustnice malo, in le za toliko časa, dokler je bilo mogoče naštetih 1, 2, 3; na obe tuji ustnici pa tem močnejše in tem več časa — čim večja je bila v tem momentu njih ljubezen... Ljubezen je bila velika najmanj 99° Celsiusa. — Vendar pa sta se poljubovala pametno, zmerno, spretno, ljubko, živahno, radostno in gniljivo. Pri poljubu nista glasno emokala in slinila, marveč tenko-glasno v se ciknila, da se je slišalo malo, pa čutilo dosti...

Potem pa sta začela mirno loviti... Med tem pa je ona, ker jo je nekje srbelo, vlovila — debelo bolho, in sedaj je nastalo vprašanje: da li ima izročiti, kakor je bilo ugovorjeno, tudi bolho svojemu Milku? Gotovo! — ker vse, kar bi ona vlovila, morala bi dati svojemu nestrpnemu ljubinec; v ugovoru je bilo pa rečeno vse radi tega ni bilo mogoče prav nič izključiti. Ona pa mu ni hotela dati svoje bolhe, češ, da po zmislu ugovora bi imel dobiti on samo ribe; on se svoje strane pa ni hotel o temu nič vedeti, držeči se ugovora: vse kar bi ona vlovila bi pripadalo njemu. Posledica tega je pa bila, da je nastal kmalu prepir radi bolhe in kmalu sta se začela, da rabim izraz »vzgoje in omike« prav pridno emokati... seveda ne z poljubei... Ko sta si pa pomirila na ta poetični način svojo vročo kri, razšla sta se jezno... on v prepričanju, da je pošteno svoj princip branil, ona pa, da je krivda na njegovi strani... Obžalovala sta sicer v sreču vsak svojo neumnost, ali pogledala se nista nikdar več, samo radi ene — bolhe!

Povi.

Pereče vprašanje.

Kakšen razloček je med vojno v južni Afriki in med vojno na Kranjskem?

V južni Afriki so bili pregnani Buri, Slovenci bodo pa poginili v obeh strankah.

Resni pogovori pod Škednjem

(V miš-maš dijalektu.)

— Ste čula buotra, ali ni dobro de je naš Vanek tudi pripomogu, da smo zvalili Banelota. — Zdaj k jemamo »balanco«, če se tudi zlomi nogo, dr... mu bodi, tam mu jo hitro odrežejo in denejo novo.

— Vi praveste buotra, ker ste ga pila na dan volitve; nezamerte, kedaj pa dobimo novo šterno, če jo bo dal Banelli?

— Ali ste čudna, vse bo dal; tudi je obljubu, da bo na Banelov god, teklo vino iz štirne, ali ga bomo pile tiste k smo ga volile. —

— Pa ne veste ali bo petejot ali taljansko — kam ga buoste pa točile?

— Oh buotra v škafee, v golidee v vintlo, kaj nam manjka preštov. —

— Sej ga boste dala počist en kanček. Povejte še buotra; kedaj bodo pa naš turn pofarbali? — Sv. Lovrene je že jezen. —

— Neč nej vas ne skrbi, Banelli bo vse sturu, on bo zidar in malavaru, on bo tudi pobelu. —

— Sej res sem čula, da bodo vse Banelovke nosile mavto.

— Če jo tud bomo, sej jo bomo za našega konšelirja. — Moj Vanek je že bil desetkrat pri njemi, pa ga ni blo doma; — je pustu kartu od vižitu, kaj mislte buotra. —

— Kaj res de bo Vanek kupil osla, da bo nosil bige v Trst? —

— O ga ni treba, ga že imamo doma.

— oo, oo. —

Kmečki pregovori za mesec junij.

Če v začetku tega meseca zelo dežuje, je mokro po tleh.

Če se o Šentjanžu bliska in grmi gre rad dež.

Če greš v tem mesecu o polnoči mimo pokopališča, ne ležiš doma v postelji.

Ako odrežeš odevetelo prapret tik korenine in jo vtakneš v peč, kadar se kruh peče se hitro posuši.

Ako zadnji dan v tem mesecu zelo teče, ni treba, da bi moral tudi drugi mesec teči, razven če mu sila preti ali če se mu kam mudi.

Kdor je cel ta mesec zapravljal ves svoj denar, nima navadno veliko denarja.

Otroci, ki so spolnili v tem mesecu sedmo leto, gredo v osmo, ako ne umrejo prej,

Ako dekleta v tem mesecu preveč s fanti okrog hodijo, jih včasih glava boči in še marsikaj drugega.

Ako se deklica v tem meseca omoži, čez dve leti gotovo že ziblje.

Če mačka zadnjo nedeljo v tem mesecu stri petero mladih in ji vsi poginejo, nima nobenega.

Če sta si »Slovenec« in »Narod« konec tega meseca še huda nasprotnika, še ne bosta prihodnji mesec bratovščine pila.

V tem mesecu se še mačke zastonj ne švigajo.

Ako gre ta mesec vsak dan dež, se ni bati pomanjkanja vode; tudi suše ni.

Mož, ki je v tem mesecu rojen in je velik pijanee, se z ženo velikokrat skrega ako je skrbna gospodinja.

Žena, v tem mesecu rojena, ako je velika klepetulja, en večer celo vas skozi zobe prevleče.

Mladenič in deklice, ki se v tem mesecu ljubijo, bodo kdaj stopili v zakonski stan ali pa ni dar.

Vrednost.

— Kdo je več vreden Nemece ali Slovenec?

— Gotovo Nemece. Na ljubljanski, kranjski in novomeški gimnaziji prid povprečno en Nemece na dva set Slovencev! In zato je učni jezik nemški! Zdaj se pa le še vsajajte, vi zabiti Slovenci, ki ste same ničle. To je pač jasen dokaz, da je slina za nič. Kdor tega ne razume, s tem ni več mogoče govoriti. Velikanska neumnost je torej, prositi za slovensko gimnazijo. Če je zdaj ne dobimo, je tudi ne bomo, ko pride na sto Slovencev na bed en Nemece!!

Stoindvajsetkrat zaročen.

Čujmo kaj nam Lojze Frankenberg pripoveduje: Rojen sem bil leta 1855. na Nemškem. Končavši male in srednje šole sem lenobo pasel na očetovem domu. — Leta 1881. mi je umrl oče, kmalu potem sem prodal očetovo premoženje za 50.000 gld. Te denarce sem v par letih »pofreal« da ni ostalo mi kakor še par stotakov. Vpisal sem se v francosko vojsko in šel v Tunis v Afriko. Tam sem črnooke Arabke in plavolase Židinke snubil. — Leta 1897. sem se vrnil v Monakovo na Bavarskem. Tu sem postal knjigovodja v neki pivovarni.

Ali vaje na lenobo nisem maral delati. Udarim jo v Gradee na Štajersko ter se vržem na »snubarijo«. V listu »Tagespost« objavim: »Gospe, ki se žele poročiti z bogatim gospodom naj se oglase«. Naslov.... Ponudbenih pisem sem dobil na koše: bogate gospe, sobarice, dovilke, kuharice, dekleta: vse je norelo za menoj. Jaz se zaročim z vsako, ki mi je ponudila in preživel sem nekaj mesecev prav srečno. Prišel sem po mojih »zaročnicah« zopet do par tisočakov, ter se vrnil zopet v Monakovo. Tukaj sem začel snubiti udove in dobro se mi je godilo. — Od tod sem jo mahnil na Pasavo, kjer sem pri dvanajstih dekletih zaslужil 2000 gl. z trinajstimi dekletom sem pa pobegnil in ves denar ž njo »pofreal«. — Zopet se vrnem, seveda brez žene v Monakovo, tu se zopet zaljubim v več udov in deklet. Z svojo sleparijo sem kaj veselo živel, pa tudi sem bil tako previden, da ni ena od druge kaj zvedela. Slednič jo popiham na Dunaj, od tam v Gradee, kjer me je zadnja »ljubica« zgruntala in ovadila. V tem času sem bil 120 krat zaročen.

Tako je popisal Lojze svoje življenje pred sodnikom v Gradeu. A za njegove kunšne snubarije in sleparije je dobil samo 2 leti in pol; pa izgon iz Avstrije.

DOPISI.

Gorica. Nekaj mesecev tega, čujemo v ponočnik urah — čudno krohotanje — in smeh, ki prihaja iz bivališč — laških kaporjonov. Na dimnikih nekaterih srbotih kolovodjev slovenske stranke se vže čuje — vik sove uharice. Kaj neki to pomenja? —

Ples v Črničah. Ples brez fantov in deklet ni mogoč, ker pa Črniče imajo premalo te lepo poskočne robe, šli so fantje pred tedni v bližnji Šempas po blago. — Seveda plesalke niso marale kar po golih tleh v Črniče; zato so jim obljubili, da jih popeljejo v kočijah na ples. — Ali kaj pomaga še najbolj zvesta obljuba, ako se je pa Blažev »brum« polomil. Ni kazalo druzega, kakor upreči uhača in naložiti nežno blago. Tudi Pintar je upregel obe kravici ter pripeljal srečno dve hčerki v vas. — Same tudi ne bi mogle k nogam, posebno starejša ne, odkar jo je bil orožnik pri Martinu popeštal. Iz Novevasi je tudi peljal gospodski »koš« dve golobičici v Črniče. — Ko so se peljale mimo poslančeve hiše, stal je ravno gospodar na

pragu, pa vprašal svojo ženko: Kje je neki danes trg, ko vozijo že od jutra toliko blaga proti Črničem? »Ali si brezpameten, kaj ne veš, da se vozijo Šempaske dekleta na ples«, — ga zavrne žena.

Radbiplesal.

Iz Prvačine. Dne 14. m. m. je bila prinas komisija za konečno pregledanje načrta drž. železnice. Ko je nastopil ponedeljek, videlo se je kako se Dornberški občinski zastopniki skrivaj pomenkujejo. Okolo 6. ure se je odpeljal župan s svojimi kolegi proti Gorici. Ljudje so vreli oz vseh krajev na svoja zemljišča ob progi. Okoli devete ure je bilo že vse v redu, ni bilo treba več kot spovednika; ljudje so bili pripravljeni in nabrani kakor jagode na molku. Župan je bil dal oklicati naj bodo pripravljeni, kar se je tudi zgodilo. Ko se je začel glas velikega zvona v Prvačini se je »fulek« pripravljal k sočnemu obedu.

Kakšen prizor! Ležali so z lonei ter hlastno srkali ječmenček po grapah grivah i dr. Tako nadepolni so čakali tje do 3. ure popoldne. Naenkrat se je raznesel glas, da je že od 11. ure komisija v Dornbergu in da se bavi s prenosom postaje iz P. v D. Komisijo je pripeljal župan na tistem v Dornberg. Pravijo da je med tem soproga prvaškega podžupana zaprla na kašo. — Ko se je že dan nagibal se je neki rešil s pomočjo lojter. Ko je prišel omenjeni podžupan h komisiji, ga je vprašal komisar ali so zadovoljni prvačkoveci za prenos. On je neki tako-le odgovoril: »Jej, jej, pej nej bo!« Lepe nade županove so vsejedno plavale po Vipavi v Prvačino, kjer so jih drugi možaki ulovili in obdržali. Sedaj se jim sline cede po njih in tožijo »ferdamej te« prov neč ne ukaže naš župan.

Gre gor,

Iz Livških ravni 25. maja 1909. Dragi Brivec! Ker je zdaj prav lušno in fletno v naših hribih, napoti se zopet z britvijo na Ravne, da bodeš zopet kaj bril. Prej ko prideš ti pa svetujem, ne zaljubi se tudi v naše dve seničici, saj vem, da te bodo tako milo pogledovale, da bodeš mislil, da si v deveti deželi. Da se tudi tebi to ne pripeti, kakor več njim poslušaj sledeče: neko nedeljo so šle te fletne seničice na bližnje beneško v družbi več domačih fantov. V neki gostilni, kjer je bil tudi domači fantovski »bal« so zapustile

domačo družbo in se pridrušile italijanskim financom in ž njimi plesale, ker pa niso hotele tudi z italijanskimi fanti plesati, o prešmentrana smola, kakor iz jasnega naukrate so bile na vratih. Italijanski fantje pa iz ljubezni do teh dveh seničic so se pa ravšali, kakor tiste stare babice na trgu v Čedadu. Zdaj vidiš da tudi slovensko dekle laško kri zmeša. —

Podmatajurovič.

Iz Rakeka. V najnovejšem času nočejo biti — emancipirane ženske — več ženske, temveč »možakaree«.

Na Rakeku pri Ivanjem selu je društvo emancipiranih ljudij, katero sestoji iz udov »možakarjev« in »možakaree«; vsi »rakovski samei« so se prelevili iz »brkoveev« v možakarje. Briti ni treba žensk čeravno so možakaree.

Petnajsti julij.

Strašen dan, je dan plačila,
Ko dobimo naznanila,
Julija petnajsti dan.
Vsak dajak že prej trepečo
Dolgo, k' se boji preteče
Dvojke na ta strašni dan.

Strah in groza me obhaja,
Če kedaj konec tečaja
Spomnim se. Strašno je b'lo!
Strah dijake je obhajal,
Ko profesor je prihajal,
Češ, delil zdaj dvojke bo.

Ko je stopil na kateder,
Rekel je: »Jetzt wird ein jeder
Ernten, was geset er hat«.
Čudno je beseda pela,
I'o ušesih nam donela,
Kakor še nobenokrat,

Bukve b'le so prinese,ne,
V kterih dela so storjene
Zapisane bile vse.

Vsem so hlače trepetale,
Ko so bukve se prebrale,
»Prizanesi Bog nam še!«

Vzel potem je naznanila,
V kterih zapisana bila
Mnogotera dvojka je.
Razdelil jih med dijake,
Med slabotne, odličnjake,
Kakor kdo zaslužil je.

Nekateri so plakali,
Tarnali jadikovali,

Drugi veselili se.
So nekteri se kesali.
Da porabi' leta znali
Niso, zdaj prepozno je.

Spricevalo ko zagleda
Moje, hudo me pogleda,
Zakričaje nad mano.
Še sedaj me strah obide,
Če kedaj na misel pride
Mi, kako je b'lo hudo.

„Sind verloren, sie mein lieber!
Packen sie davon sich lieber,
Nichts mit ihnen ist zu thun«.
Da mi spricevalo v roko,
Jaz priklonim se globoke,
Hitro se pobrem vun.

Ko pregledam naznanilo,
Vstrašim se, da bi me bila
Skoraj konec. O moj Bog!
Fleiss hinreichend! Božja mati!
Kaj? porekli bodo mati?!
Kaj? Prijeli bodo drog.

In mi dobro naklastili!
Bog pomagaj mi v tej sili,
Da bi prehudo ne blo.
Dalje: Sitten nich entsprechend!
Veroznanstvo: nicht genügend,
Deutsch: ganz un genügend c'lo!

Stal sem na miklavškim hribu,
Vzdignil roke proti nebu,
Da tolažbe pošlje mi.
»Ijubi moj nebeški oče!
Saj vem, da ti je mogoče,
Zdaj usmili se me ti!«

Kocelj.

LETIGRAMI.

Dunaj. Nemška »Leviea« silno žaluje po sestri »Desnici«, katero so danes pokopali. — Vitez Jaworski pojde v zasluženi pokoj. Mladočehi so mu častitali a ob enem državni zobor razbili.

Gradec. Nemški »Šulverein« je obhajal letos dvajsetletnico. — Fant je silno ošaben, čudno je pri njem to, da ne more živeti brez »slovanske krvi«.

Ljubljana. Zdaj vemo, da so na Kranjskem vsaj župani — edini.

Trst. Judje so začeli hoditi k sv. Jakobu k večernicam; preteklo nedeljo so že peli slovenski »tantum ergo«. Nasprotao pa zahajajo nekateri laški duhovniki v »sinagogo«.

Lokev. Naš »tajnik ljubezni« je zopet v službi; pomagač mu je lažinositelj.

Gorica. Za »pet« slovenskih otrok je avstrijsko vpravno sodišče darovalo Slovence — celo »vojašnico«. Pa porečete da nas ni najo radi.

Par misli.

Od pamti veka se je znalo, da desnica je močnejša od leve; — samo avstrijske vlade tega nočejo pripoznati, kadar bi v desnici tekla tudi slovanska kri. Čemu torej desnica, ako vladi levica zadostuje.

Listnica uredništva.

Gosp. K-k Vaš »pogovor dveh kletulj« v Petelinovi vasi, ne moremo objaviti, ker ni dovolj jasen. Stvar bi se dala morda drugače zaviti, da bi imela veljavo za vse »omožene«. — Čudno je res, kako je vaša Nana zadovoljna, če tudi jo mož »lajba« iz hiše in kosti lomi — samo da dobi za flašo »geruža«. — No Tonce že občeje, kako ga bo ona »rihtala« kedar se navadi — dobra priča so ji že Polona in Kusovka. — Torej bo treba res polentarije da se izžene ta surovost iz slovenske hiše.

— Gosp. R. Vaši nasveti so dobri; ako Vam je mogoča poskrbite nam nekaj onih podlistkov, morda jih hrani še Br. Al. — Nazdar! —

Našim naročnikom v spomin.

Slovenci se radi naročajo na časopise a še rajše jih berejo brezplačno — Brivec ima toliko naročnikov, da bi prav lahko izhajal in še boljše dopisovalce odškodoval za njih trud.

Ker pa leto za letom zastane toliko nedoplačane naročnine, se tudi Brivec ne more gibati kakor bi želel. — Od naročnikov je torej odvisno, ali se list povzdigne ali se celo ustavi.

Torej cenj. naročniki pozor!

Upravništvo.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni **portlandski cement** in **hidravlično apno** (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri **Marinu Lukša** na **Proseku**.

Cene ugodne.

Prijatelj, ako želiš kupiti

„BRIVCA“,

dobiš ga vsaki deseti dan v tobakarnah:

V Trstu prodaja:

LOVRENČIČ, nasproti kavarne Fabris
KERSTEN, pri Kjozi.

PIPAN, Ponte della Fabbra.

TOBAKARNA nasproti restavracije Rossetti.
na Corsia Stadion blizu Leitenburga
Molin grande pri uhodu mestn. vrat
Via Nuova in Molin piccolo.
ulica Barriera vecchia v hiši ka
varne Harmonia.

TOBAKARNA Grego na voglu via del Bosco.

v ulici Sette Fontane.

ulica Erta pri sv. Jakobu.

nasproti policije.

v ulici S. Marko.

pred cerkvi Sv. Antona starega.

tik muzeja Revoltella.

Afrič v hiši Economa Campo

Marzo.

TOBAKARNA nasproti tiskarne Dolene pri pošti

nasproti tiskarne »Edinosti« ulica

delle Poste.

G.spa GASPERSIČ, trgovka pri Sv. Ivanu.

TOBAKARNA v »Narodnem domu« v Barkovljah.

V Gorici:

TOBAKARNA Josip Schwarz, šolske ulice.

En. Jellersich. Nunske ulice blizu

cerkve.

V Ljubljani:

Gosp. BRUS pred škofijo št. 13.

PODREKAR, Sv. Jakoba trg št. 8.

SEŠAREK, Seienbergove ulice št. 36,

Glavna zaloga tobaka GBABER, Glavni trg.

Gosp. JOSIP MACEK, Glavni trg.

IVAN VRHOVEC, tobakar, št. Peterska

cesta št. 52.

Gosp. BLAŽ FRAN, tobakar, Dunajska cesta 4

V Kranju:

FLORIJAN, bakvarna.

Bruni nova tobakarne ulica S. Martiri št. 12, prodaja znamke, koleke in pisarsko pripravo; dobi se tudi list »BRIVEC«.

Slovenska šivilja

priporoča se cenj. slovenskem gospicam. **Točna postrežba, nizke cene.**

Ulica Commerciale 12 II. nad.

K r č m a

Trst ulica S. Marco št. 6. Trst.

Podpisani priporoča slav. občinstvu svojo gostilno pri sv. Jakobu, preskrbljeno vedno s pristnim istrskim črnim ter dalmatinskim črnim in belem vinom. — Dobivaj se tudi vedno mrzla jedila.

Udani

Ant. Babič.

I. VIČIČ, krojač

v Trstu

ulica S. Maurizio št. 11, II. nad.

Izdeluje moške obleke vsake vrste. Kakor si vsak naroči v popolno zadovoljnost.

Priporočuje se slovenskim krogom in drugim.

Za obilno naročitev

udani

I. Vičič, krojač.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavaroval, dom in svoje otroke? — sNiem še. — *Nepreviden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima 5.250.000 z al.ž. kapitala.

Asikuracije so znašale:

Varstvena zaloga je znašala 31. dec.

1896. 66 milijonov 174.000 gld.

I, v zavarovanju na življenje 189 milijonov 459.000 gld.

POZOR!

Trst — ulica Giulia št. 25. — Trst.

Kdor želi biti dobro in točno postrežen z svežim in vsakovrstnim kolonialnim blagom kakor: kavo, rižem, oljem, testenino, moko, milom, sirom ter raznovrstna fina vina v buteljkah ter sploh z vsemi jestvinami naj se obrne do podpisane. — Pošilja tudi na deželo proti poštnemu povzetju. V mestu dobe na željo prosto na dom. Nadejaje se obilo obiska beleži udani

Vekoslav Plesničar.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje).

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železnico brez da bi se za to kaj zaračunalo.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v p. slopu okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosti (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, čevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurško opravo, pogačo za pse, parfumerije itd.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša štiria kolesa in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu enkrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino:

kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Pošilja tudi na deželo.

Z obilni obisk se priporoča udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

„Slavisches Echo“ izhaja 1., 15. in 2. dan v mesecu in stane na leto 5 gld. — V Trstu ga prodaja tobakarna Lavrenčič, v Ljubljani bukvarna Schwentner po 14 nvč.

Časopis vestno zasleduje slovansko gibanje in temeljito razpravlja najvažnejša dnevna politična vprašanja. Noben slovenski politikar ne bi smel biti brez tega lista.

Lastnik in urednik: **Miloš Kamuščič,**

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetjč, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z želežjem
Konjedic & Zajec
v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljše štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohištva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cemente in kmetijske stroje.

Vse po najnižjih cenah.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.

sprejema hranilne ulege in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, dateki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne princse knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.711.66
"	1895 "	88.641.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095 10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

Odlikovani fotografski atelier

A. JERKIČ

Gosposka ulica št. 7. - GORICA - Gosposka ulica št. 7.

v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

Novi, velikomestno urejeni atelier

odgovarja vsem modernim zahtevam v tej stroki.

P. n. gg. državni uradniki in njihovi družinski člani dobe pri obstoječih cenah 15 % rabat.

Brivec obiskal je nedavno Jerkičev fotografski atelier, v Gorici, kateri razpolaga z najprimernejšimi prostori, kar je glavno in najmodernejšimi pripravami za svojo obrt. Fotografije so tako naravno in fino prenešene, da se jih ne moreš nagledati. Ponosni smemo biti, da imamo v nas tako finega fotografa-umetnika. Slovenske družine naj nikar ne zamude obiskati Jerkiča. Njegove fotografije so najlepši spomin v slovenski hiši.

Izdaje in tiska tiskarna „Edinosti“ v Trstu